

Forhandlingen genoptoges.

Handelsministeren (Hauge): Jeg takker de Ordførere, der har givet Tilslutning til det af mig forelagte Lovforslag. Jeg beklager, at den ene af de fire Ordførere, der talte i Gaar, ikke kunde yde Lovforslaget sin Tilslutning, men rettede en meget skarp Kritik mod det, saa skarp, at jeg skønner, at det egentlig ikke kan føre til noget stort at gaa ind i en længere Drøftelse med det konservative Folkepartis ærede Ordfører (Stein) om Lovforslaget. Derfor vil jeg indskrænke mig til at gøre forholdsvis faa Bemærkninger til det af den ærede Ordfører fremførte. Saa vidt jeg har kunnet se af Referatet — da jeg ikke har faaet Fortrykket tilstillet saa tidligt, at jeg kunde læse det, holder jeg mig til, hvad der har staaet som Referat i det ærede Medlems Blad „Børsen“ —, har det ærede Medlem ikke fremsat egentlig nye Synsmaader. Den ærede konservative Ordfører har i Hovedsagen indskrænket sig til at fremføre de samme Anker mod Lovforslaget, som blev fremsat af det konservative Partis Ordfører i det andet høje Ting, da Lovforslaget var til Forhandling dér. Det er navnlig 2det Afsnit, der omhandler Rentespørgsmaalet, som har vakt det konservative Folkepartis Uvillie, og som Partiets Ordfører vender sig saa skarpt imod.

Den ærede konservative Ordfører sagde, at dette Lovforslag vilde frembyde Rum for den videst gaaende Vilkaarlighed. Dette, at Udlaansrenten effektivt skal sænkes i tilsvarende Omfang som Indlaansrenten, vilde efter den ærede konservative Ordførers Opfattelse være ensbetydende med, at vi kom til at staa eller i hvert Fald kunde komme til at staa overfor den videst gaaende Vilkaarlighed. Jeg tror nu, det er en Overdrivelse, den ærede Ordfører her gør sig skyldig i. Der vil saamænd ikke blive nogen Vilkaarlighed ved Fastsættelsen af Udlaansrenten, efter at dette Lovforslag er ophøjet til Lov, ud over den Vilkaarlighed, der hidtil har været ved Fastsættelsen af Udlaansrenten. Der er jo ikke ringe Vilkaarlighed ved Fastsættelsen af denne. Alle og enhver, der har noget Kendskab til Bankforhold, ved, at de forskellige Debitorer, som kommer i Bankerne for at faa Laan, kommer til at betale meget forskellige Honorarer for disse Laan. De, der er ringest stillet, kommer til at betale mest for deres Laan i Bankerne, og de, der er velstillede, og som egentlig i mange Tilfælde ikke behøvede at optage Laan, slipper billigt fra det — af den simple Grund, at der er Forskel

paa Risikoen. De, der maaske har et Beløb staaende i Banken paa det Tidspunkt, da de optager Laan, er selvfølgelig i Stand til at tale med Bankens Ledelse om at faa den billigst mulige Rente, hvorimod de, der i Forvejen har Skyld til Banken, vil være meget vanskeligt stillet den Dag, de kommer og vil sige til Bankens Bestyrelse: nej, saa meget vil vi ikke betale i Rente, vi maa have det billigere. De vil i de allerfleste Tilfælde blive stillet over for et Enten-Eller, og de vil som Følge deraf slet ikke vove at gaa til Banken med Krav om at faa billigere Rente. Saaledes er nu en Gang Livet, saaledes er de faktiske Forhold, og de vil utvivlsomt ikke forandre sig hverken til det værre eller til det bedre, i alt Fald ikke til det værre, efter at dette Lovforslag er ophøjet til Lov. Jeg skulde tro, at Bankerne — i alt Fald en Del af dem — vil forstaa, at de Bestræbelser, der her søges udfoldet, tager Sigte paa at gøre det lettere for den Del af Befolkningen, som skal ty til de offentlige Institutioner om Laan, at faa disse Laan og faa dem paa overkommelige Vilkaar. Den ærede konservative Ordfører har derfor ikke Ret i de Betragtninger, han gjorde gældende om dette Forhold.

Nu kan jeg jo ikke tænke mig Muligheden af, at de Antydninger, som det ikke har skortet paa overfor Pengeinstitutterne, og som har haft Karakter af en Opfordring til at sabotere Lovforslaget, vil føre til noget, for i det store og hele vil jeg tro, at vore Pengeinstitutters Ledere vil forstaa Tidens Alvor, og at de, efter at de naturligvis ud fra deres Synspunkter har ydet den Kritik, som de mente skulde ydes overfor Lovforslaget, vil søge at faa det bedst mulige ud af Forholdene, naar Loven er vedtaget.

Den ærede konservative Ordfører sagde, at med dette Lovforslag griber man voldeligt ind i en Mængde Menneskers private Økonomi. Hensigten med denne Udtalelse var naturligvis at fastslaa, at det var urigtigt ved Lovforanstaltninger at tvinge Rentydelsen i Banker og Sparekasser ned, saaledes at de, der har gjort deres Indskud i Banker og Sparekasser, ikke kan faa den hidtil oppebaarne Rente af deres Indskud, og den ærede Ordfører nævnte ogsaa, at Tusinder af smaa Sparere vilde blive smertelig berørt af Rentenedsættelsesforslaget.

Ja, hertil er der nu da for det første det at sige, at her i Hovedstaden vil hverken Banker eller Sparekasser, med Undtagelse af en enkelt Sparekasse, blive væsentlig berørt af dette Lovforslag. Det er i det hele taget i sin Form og sit Indhold, dette Rente-